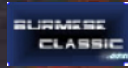

တစ်ခွတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း

သင်္ချိုင်းအို သုံးခေါက်

(ဆန်းကြယ်ထူးခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ)

❖❖ ဓနုတ်ဟိုက်းဇော် ❖❖

တစ္ဆေတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း

သချိုင်းသို့ သုံးခေါက်

(ဆန်းကြယ်ထူးခြား၊ ပြေစရာပမန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ)

ခနုတ်ဟိုက်ကားလော်

“ကိုဟိန်းဇော် ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတုန်းဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာရသလား”

အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကိုမြင့်ဟိန်းက မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်တွင် မည်သည့်အဖြေမျှ မပေးနိုင်ဘဲ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်ကိုသာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငေးကြည့်လျက်ရှိ၏။ ဆက်လက်၍ ကိုမြင့်ဟိန်းက အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“ကိုဟိန်းဇော် ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျ။ ကျွန်တော်တို့ မေးတာကိုလည်း ဖြေပါဦး။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ဖူးတဲ့ အတိုင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်နေလိုက်တာ”

ဒီတော့မှ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် သတိထားမိသွား၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်တွေ လျှပ်တစ်ပြတ်အတွင်း ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားပါလိမ့်။ နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးလျက် အံ့ခဲခဲကြီးဖြစ်နေသလို တစ်နေရာရာသို့လည်း သွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။

“ဟို . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော် တစ်နေရာရာကို သွားချင်စိတ်ဖြစ်နေတာနဲ့ စိတ်ကူးပြီး ထွက်လာမိတာ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ထံမင်းစားပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကိုဟိန်းဇော် ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အံ့ဩပြီး လိုက်လာမိတာ”

ကိုဟန်မြင့်က ကျွန်ုပ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သိမ်းကြည့်ရင်း ဝင်ပြော၏။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပါဗျာ”

ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် နားမလည်ဟန်ဖြင့် အံ့ဩသွားပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိန်းအမေးကို ချက်ချင်း ကျွန်ုပ်မဖြေသေးဘဲ စဉ်းစာဟန်ပြု၏။ ပြီးမှ

“ရွာအနောက်မှ သုသာန်ကို သွားကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဗျာ... ဘယ်လို ရွာအနောက်က သုသာန်ကို သွားကြည့်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်စကားအတိုင်း ကိုဟန်မြင့်က တအံ့တဩမေးလေ၏။ ကျွန်ုပ် ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်သောအခါ ကိုဟန်မြင့်ကပဲ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ဆက်မေးလာသည်။

“ကိုဟိန်းဇော် ခင်ဗျား ဘာသွားကြည့်ချင်တာလဲ၊ ခင်ဗျာ တစ်ညနေလုံး ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေချည်းပဲဗျာ”

အမှန်တကယ် ဒီတစ်ညနေလုံး ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမှန်းမသိအောင်ပင် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲနေမှန်းမသိအောင်ပင် ပြောင်းလဲနေမှန်းသိရ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖြေ အမှန်ဆုံးပေးနိုင်သည်က ရွာအနောက်က သုသာန်ဆီသို့ သွားချင်စိတ် ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြည့်ဖို့ပြောတာ စကားအဖြစ်ပါဗျာ၊ ဟိုရောက်ရင် ခင်ဗျားတို့ အကောင်အထည်သိလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်အဖြေကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သား ပို၍ပင် အံ့ဩ
သွားကြပြန်ချေ၏။

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားဆန္ဒအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ”

ကိုမြင့်ဟိန်း၏ စကားအဆုံးမှာ သုံးယောက်သား
ရွာအနောက်ဘက် သုသာန်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

“ကဲ ကိုဟိန်းဇော်၊ ခင်ဗျား အကောင်အထည်သိရမယ်လို့
ပြောတာ ဘာတွေလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သိချင်လှပြီ”

ရွာအနောက်သုသာန်ဆီသို့ ရောက်ပြီး မိနစ်ပိုင်းအတန်ကြာ
သည်အထိ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ကျွန်ုပ်ခုနစ်က ပြောထားသည့် စကားအတိုင်း
အကောင်အထည် သိရလိမ့်မယ်ဆိုသောကိစ္စ ဘာမှတစ်စုံတစ်ရာ
မထူးဆန်းသေးသဖြင့် ကိုဟန်မြင့်မှ စိတ်မရှည်ဘဲ မေးလာလေသည်။

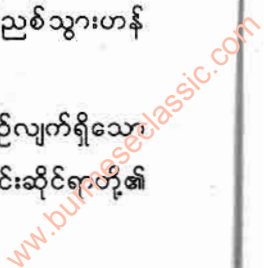
“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီသုသာန်က အုတ်ဂူတွေ
ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ကဗျာစပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟာ သေလိုက်ပါတော့ ကိုဟိန်းဇော်ရယ်၊ အစောကြီး
ကတည်းက ဒီကိစ္စပါလို့ဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် စိုးရိမ်အံ့ဩစရာဖြစ်အောင် ပဟေဠိတွေ ဝှက်ရသလားဗျ”

ကိုမြင့်ဟိန်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလာခြင်းဖြစ်၏။

ကိုဟန်မြင့်မှာလည်း ကျွန်ုပ်အဖြေကြောင့် စိတ်ညစ်သွားဟန်
ခေါင်းတပျင်းပျင်း ကုတ်လျက်ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သား ယှဉ်လျက်ရှိသော
အုတ်ဂူနှစ်လုံးပေါ်တွင် ဖိုခနောက်ထိုင်ကြကာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့၏

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ ၇

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလဲမြန်ဆန်တတ်ပုံ၊ ထူးဆန်း အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အတက်အကျ အနိမ့်အမြင့် စီးဆင်းလည်ပတ်ပုံတို့ကို မိမိတို့ အသီးသီး သိရှိထားသော ရှုထောင့်ဖြင့် အမျိုးမျိုး အမြင်အမျိုးမျိုးမှ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သား မည်မျှအထိ ဆွေးနွေး ဖြစ်ကြလေသည်မသိချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မှောင်ရိပ်သန်း၍ ရွာခြေသို့ သဲသဲကွဲကွဲ လှမ်းမမြင်ရတော့မှ စကားစများ ဖြတ်ကာ ပြန်ဖြစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ဒုတိယမြောက်အကြိမ်တွင် သုံးရက်ခြားပြီး မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိန်းနှင့် ကိုဟန်မြင့်တို့ နေထိုင်ရာ ရွှေစက်မြေရွာလေးရှိ ရွာအနောက်သုသာန်သို့ ရောက်ဖြစ်ပြီး ပထမအကြိမ်ကဲ့သို့ပင် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြ၏။

နောက်ထပ်နှစ်ရက်ခြားပြီး တတိယမြောက် ရွာအနောက်ဘက် သုသာန်သို့ ရောက်ရှိသွားသောနေ့မှာတော့ ယခင် ပထမ၊ ဒုတိယ အခေါက်တွေကလို ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ခနတ်ရွာဘက်ကမ်းခြေသို့ ထုံးစံအတိုင်း မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိန်းအိမ်မှာပင် သုံးယောက်သား စုဝေးလျက် အိပ်ဖြစ်ကြလေသည်။

မအိပ်ခင် ည ၇ နာရီကျော်ကျော်တွင် ကိုမြင့်ဟိန်းအိမ်မှာ ကဗျာစုရေးကြသည်။ ထိုညမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား မိမိတို့ သုံးယောက်စလုံး တဝါးဝါးသန်းဝေလျက် စာရေးရင်းရှိနေကြသည်။

နေတ်ဟိန်းဖော်

ထို့နောက် ည ၁၁ နာရီခန့်မှာတော့ စာရေးခြင်းကို ဖြတ်ကာ အိပ်စက်ကြရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ယခင်ရက်ညတွေကတော့ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ ညဉ့်နက်လွန် အထိ စာရေးဖြစ်ကြတာများသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးလင်း၍ လင်းမှန်းပင် မသိလိုက်ဘဲ ပိုးလင်းပေါက်ရေးဖြစ်ကြသည်။

(မှတ်ချက် ။ ။ ထိုညတွေမှာ ကျွန်ုပ်အိမ်တွင် ညစဉ် စာစုရေးကြခြင်း ဖြစ်၏။)

အားလုံးအသီးသီး အိပ်ရာကိုယ်စီဝင်သွားကြချိန်၌ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရာမဝင်သေးဘဲ (၄၅)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ဝင်ထားသဖြင့် ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သပြီး ပုတီးကိုးပတ် စိပ်နေလေ၏။

သို့ဖြင့် သုံးပတ်မြောက်ရောက်ခါနီးအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ဝင်တိုင်သဖြင့် လက်ထဲမှ ပုတီးလုံး လွတ်ကျသွားရသည်။

“ဖောက်”

“ဖွမ်း”

“ဂျလောက် ဂျလောက်. ဂျလောက်”

ကျွန်ုပ်အသိတွင် ရုတ်တရက် တင်းခနဲဖြစ်လျက် ခန္ဓာကိုယ် သွေးကြောတစ်လျှောက်လုံး ပြောင်းပြန် လှည့်ပတ်သွားသည့်ပမာထင်ရ သလို ကျွန်ုပ်နောက်ပါးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိန်းအား မမျှော်လင့်ဘဲ အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့အတ်လမ်းများ

“ဆောရီးပဲ ကိုဟိဏ်းဇော်၊ ကျွန်တော် ခြေထောက်ခေါက်ပြီး လဲမလိုဖြစ်သွားတာ ခင်ဗျား ပခုံးစွန်းကို ဝင်တိုက်မိသွားတယ်”

သင်ဖြူးဖျာချပ်ပေါ်သို့ လွင့်ကျသွားသော ကြိုးပြတ်ပြီး ဖွာလန် ကျနေသော ပုတီးကုံးအပြတ်လေးကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လျက် ကိုမြင့်ဟိဏ်းမှ ကျွန်ုပ်အား တောင်းပန်လေသည်။

ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ၎င်းညတွင် ထူးဆန်းမှု အရှိဆုံးညဟုဆိုလျှင် ရနိုင်သလို သွေးပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြုံရသောညဟု ဆိုလျှင်လည်း ရနိုင်ပါသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ တိုက်ဆိုင်လို့ဖြစ်တာပဲ၊ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စိတ်တွေ တစ်ခုခုပြောင်းလဲသွားသလို ခံစားရတယ်။ ပြီးတော့လည်း တစ်ခုခုကို ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်သလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်သွားမိသလိုပဲ”

ကျွန်ုပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သုံးသပ်ရင်း လေသံရှေ့နောက် မဝီသဖြစ်သွားတာ သတိထားမိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အပေါ့ထသွားတာပါ၊ ခင်ဗျားကို မတွေ့လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ပုတီးအလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးတာနဲ့ ခြေဖော့ပြီး နင်းလာတာ၊ အနားနားရောက်မှ ခြေထောက်ခေါက် သွားရတယ်”

ကိုမြင့်ဟိဏ်းက စိတ်မကောင်းစွာ ရှင်းပြ၏။ ပြီးတော့ ၎င်းကိုယ်၎င်းလည်း ပေါ့လျော့ညံ့ဖျင်းကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် အပြစ်တင် လေသည်။ ကျွန်ုပ်က တိုက်ဆိုင်၍ ဖြစ်ရကြောင်း အထပ်ထပ် နားလည်အောင်ပြောမှပင် ၎င်းစိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ၎င်းကိစ္စအား စိတ်ထဲမထားဘဲ တိုက်ဆိုင်သော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုသာဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေတော့၏။

ညဉ့်အလွန် နာရီပြန်တစ်ချက်တီး အချိန်ဖြစ်သည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“မောင်ဟိန်းဇော် . . . မောင်ဟိန်းဇော်”

“ဒေါက် . . ဒေါက်”

“ဟေ့ . . မောင်ဟိန်းဇော်၊ မောင်ဟိန်းဇော်”

အိမ်အပြင်မှ တံခါးခေါက်ပြီး အဆက်မပြတ် ခေါ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ လန်နီးသွား၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိန်း၊ ကိုဟန်မြင့်နှင့် အိမ်သားအားလုံး နီးလာကြတော့၏။

“အိမ်အပြင်က ကိုဟိန်းဇော်ကို ခေါ်နေတာ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

ကိုမြင့်ဟိန်းမှ အိပ်မုန်စုံဖွားပြောလျက် တံခါးခေါက်ဆီသို့ ထသွားလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အတွင်းမှတံခါးချက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည့် အခါ ကျွန်ုပ်နှင့် အိမ်နီးချင်း ဦးအေးကြိုင်နှင့် ဦးကုလားတို့ ဖြစ်နေကြ၏။

ညကြီးအချိန်မတော် ၎င်းတို့ရောက်လာကြသည့်အတွက် ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်ုပ် အံ့ဩသွား၏။ ပြောရလျှင်တား ၎င်းတို့သည် ဒီရွှေစက်ခြေရွာလေးသို့ နီးလျက်နှင့် အရောက်အပေါက်နည်းသူများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဆန်းကြယ်တူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့အာတ်လမ်းများ

“မောင်ဟိန်းဇော် ရှိတယ်၊ မဟုတ်လား”

တံခါးဝတွင် ရပ်လျက် ဦးအေးကြိုင်မှ မေးလာလေသည်။

“ရှိတယ် ဦး၊ အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး။ ညကြီးအချိန်မတော် ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”

“မောင်ဟိန်းဇော်ကို ခဏခေါ်ပေးပါ”

-----ဆိုရပါမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ကြိုတင်ရှေ့ပြေး နိမိတ်ပုံလားဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ် ဝေခွဲပိုင်းခြားမရအောင် ရှိနေပါတော့သတည်း။

ကိုမြင့်ဟိန်းနှင့် ဦးအေးကြိုင်တို့ အပြန်အလှန် စကား အဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် ၎င်းတို့အပါးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

“ညကြီး အချိန်မတော်၊ ဘာအရေးတကြီး ဖြစ်လာလို့လဲ ဦးအေးကြိုင်”

ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟို... ဟို...”

ဦးအေးကြိုင်က စကားထစ်ငေါ့ဖြစ်ကာ ဦးကုလားထံသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ဦးအေးကြိုင်နှင့် ဦးကုလားတို့ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျလျက် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ရှိကြ၏။

“ဦးတို့ ဘာအရေးတကြီးဖြစ်လာသလဲ၊ မြန်မြန်ပြောကြပါ”

ကျွန်ုပ်က ပို၍ စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဟို... ဟို... မောင်ဟိန်းဇော်အဖေ ဆုံးသွားလို့”

“ဗျာ”

ဦးအေးကြိုင်၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားသလို ထင်ရကာ အံ့သြမယုံကြည်လောက်
အောင်လည်း ဖြစ်သွားရ၏။

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်ညနေက ဒီကိုလာတော့
အဖေ ကျန်းကျန်းမာမာကြီး ရှိနေတာ”

ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တအံ့တသြရှိနေဆဲ။
ကျွန်ုပ် ရွာမှထွက်လာသော အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်အထက်မှာ ဆိုခဲ့သည့်
အတိုင်း အဖေသည် ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ရှိရုံမက လမ်းမှာ အဖေနှင့်
ဆုံ၍ စကားတောင် ရပ်ပြောခဲ့သေးသည်။ ယခု ဘယ်လိုက ဘယ်လို
ကျွန်ုပ် လုံးဝမယုံကြည်နိုင်တော့ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ဟိန်းဇော်ရဲ့အဖေ တစ်နေ့လုံး
အကောင်းပကတိကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ည ၁၂ နာရီလောက်မှာ ရုတ်တရက်
ဦးနှောက်ကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တာ”

“အလို ဘုရား ဘုရား”

ကျွန်ုပ် အသိအာရုံများ ဖြာဝေလျက် ကပြောင်းကပြန်
ဖြစ်မိတော့သည်။

အဖေ့တွင် နဂိုက သွေးတိုး နှလုံးရောဂါအခံ ရှိနေပါသည်။
သို့သော် ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ မည်သူမျှ မယုံကြည်နိုင်သည့် ကိစ္စမျိုး
မဟုတ်ပါ။ အခုတော့ . . .

ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်ုပ်အသိ အာရုံရိပ်ထဲသို့ ရုပ်ရှင်အနား
ပြကွက်တစ်ခုအား ပြန်ကြည့်နေရသလို တစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်း

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

တစ်လွှာချင်း တစ်လွှာချင်း မြင်ကွင်းတို့က တဖျတ်ဖျတ်

ထိုအရာတို့အား ကျွန်ုပ်သည် ပြီးခဲ့သော ရက်ပိုင်းအတွင်းက ရွှေစက်ခြေရွာရှိ ရွာအနောက်ဘက် သုသာန်သို့ အလွန်သွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေမှုများ၊ စိတ်လေးလံပြီး တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ကြိုတင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေခြင်းများ၊ ပြီးတော့ ရွာအနောက်ဘက်သုသာန်သို့ သုံးကြိမ်တိတိ မိတ်ဆွေ ကိုမြင့်ဟိန်း၊ ကိုဟန်မြင့်တို့နှင့်အတူ ရောက်ရှိ သွားပုံ၊ သုသာန်သို့ သုံးကြိမ်မြောက်ရောက်ရှိပြီး သုံးကြိမ်မြောက်သော ညမှာပင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး လက်မှလွတ်ကျသွားပုံတို့ကို ပြန်မြင်ယောင် စဉ်းစားနေမိခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအရာတို့သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ရပ်ဟု ဆိုရပါမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ကြိုတင်ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပုံ လားဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ဝေခွဲပိုင်းခြားမရအောင်ရှိ နေပါတော့ သတည်း။

ဝန်ခံချက် ။ ။ စာရေးသူတို့မိသားစု ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ (စာရေးသူ၏ မိသားစုဖြစ်ရပ်မှန်)

သံကွင်းစွပ်မင်းသား (၁၅) မြေမင်းသား

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့အစိုးရကို မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး ရရာလက်နက် ဆွဲကိုင်ပြီး တော်လှန်နေသော အချိန်ကာလ။

တိုက်နယ်ရွာတစ်ရွာ၏ အခြေစိုက်စခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာအဖွဲ့နှင့် စကားပြန်မောင်ကြီးသည် တော်လှန်ရေး ရဲဘော်တစ်ဦးအား သစ်ပင်၌ ကြိုးချည်၍ ရွာသူရွာသားတို့ရှေ့၌ နှိပ်စက်မေးမြန်းနေ၏။

ထိုအချိန်မှ တစ်ကိုယ်တော်လူစွမ်းကောင်းသံကွင်းစွပ် အောင်ဒင်သည် မြင်းညိုကြီးကို ဒုန်းစိုင်းစီး၍ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလေရာ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာနှင့်အဖွဲ့မှာ အံ့သြပြီး တစဉ်တလျားဖြစ်နေစဉ် သံကွင်းစွပ်အောင်ဒင်က အားလုံးကိုအလစ် အငိုက်ဝင်တိုက်ခိုက်ပြီး တော်လှန်ရေးခေါင်ဆောင်အား မြင်းနှင့် ကယ်တင်သွားလေ၏။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့အာတ်လမ်းများ ၁၅

သို့ရာတွင် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာနှင့်အဖွဲ့ လိုက်လံပစ်ခတ်
သော်လည်း မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ကိုယ်ပျောက်၍ လျင်မြန်ဖျပ်လတ်သော
အောင်ဒင်ကို မဖမ်းနိုင်ဘဲ အောင်ဒင်က "သံကွင်းစွပ် အောင်ဒင်တဲ့ကွ
သတ္တိရှိတဲ့ကောင်လိုက်ခဲ့ကြ" ဟူ၍ ကြွေးကြော်ကာ လွတ်မြောက်သွား
တော့သည်။ ထိုအခါ ရွာသူရွာသားတို့သည် လူစွမ်းကောင်းအောင်ဒင်ကို
ချီးကျူးထောပနာပြုကြတော့သည်။

ထို့နောက် အောင်ဒင်သည် တောတွင်းတစ်နေရာရောက်
သည့်အခါ အသက်ဘေးမှ ကယ်တင်လာသော တော်လှန်ရေး
ခေါင်းဆောင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ခရီးဆက်လေ၏။

ရွာတစ်ရွာသို့ရောက်သော် ချစ်တီးကုလားတံစဉ်းသည်
တပည့်များနှင့် အိမ်တစ်အိမ်၌ နွားများနှင့်ခြံဝိုင်းကို အကြွေးနှင့်
သိမ်းနေခြင်းအား မြင်တွေ့ရသဖြင့် အောင်ဒင်သည် ဝင်ရောက်တား
မြစ်၍ ချစ်တီးကုလားနှင့်အဖွဲ့ကို ဆုံးမလိုက်ရာ တစ်ကိုယ်တော်
လူစွမ်းကောင်း သံကွင်းစွပ်အောင်ဒင်မှန်း သိရှိသွားပြီး ကြောက်ဒူးတုန်ကာ
ထိုင်ရှိခိုးတောင်းပန်၏။ အောင်ဒင်က အကြွေးစာချုပ်များကို ချစ်တီး
ကုလားဆီမှသိမ်းယူ၍ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ပါသမျှငွေကို
ယူထားကာ ကြိုမ်းမောင်၍ ချစ်တီးကုလားနှင့် တပည့်များကို ပြန်လွှတ်
ပေးလိုက်၏။ အကြွေးသိမ်းခံရသော မိသားစုကို ထိုငွေများတစ်ဝက်ပေး၍
ခရီးဆက်ခဲ့လေသည်။

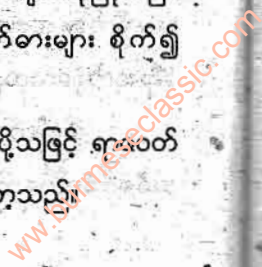
မြို့ဂါတ်တွင် ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာ
အစီရင်ခံလာသော တစ်ကိုယ်တော်လူစွမ်းကောင်း သံကွင်းစွပ်

အောင်ဒင်၏အကြောင်းကို ကြားသိရသဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး သံကွင်းစွပ်အောင်ဒင်အား အမြန်ဆုံးဖမ်းမိရေး ဆုငွေထုတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ကာ ပုလိပ်အင်အား ထပ်တိုးမြှင့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခြေအနေကို ကြိုတင်ရိပ်မိသော အောင်ဒင်သည် လမ်းတစ်ဝက်၌ စောင့်၍ ထောင်ချောက်များဆင်ကာ ချုံခိုတိုက်ခိုက်လေရာ မြွေသံကွင်းစွပ်(လက်စွပ်)၏အစွမ်းကြောင့် လူမမြင်ရသော အောင်ဒင်အား မည်သို့မျှ ခုခံတိုက်ခိုက်၍မရဘဲ ပုလိပ်သားတစ်ချို့ ကျဆုံးကုန်သဖြင့် အောင်ဒင်၏ အကြိမ်ကြိမ်ပညာပေးခြင်းကို ခံရသော ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာမှာ လွန်စွာမှခံပြင်းနေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာအဖွဲ့နှင့် စကားပြန်မောင်ကြီးသည် အခြေစိုက်စခန်းပြန်ရောက်သည့်အခါ အောင်ဒင်အား ဆုငွေထုတ်ဖမ်းဆီးသော စာများကို ရွာတိုင်းကပ်ခိုင်းလေရာ တွေ့မြင်ကြသော ရွာသူရွာသားတို့မှာ နှာခေါင်းရှုံ့၍ အများကျိုးပြုသော တစ်ကိုယ်တော်လူစွမ်းကောင်း သံကွင်းစွပ်အောင်ဒင်၏အကြောင်းကို ဂုဏ်တင်ပြောဆိုကာ မိမိတို့အသက်သာအသေခံသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း တီးတိုးပြောကြလေ၏။

သို့ဖြင့် ညအချိန်တွင် အောင်ဒင်သည် လက်စွဲတော်မြင်းညိုကြီးကို စီး၍ ဆုငွေထုတ်ထားသော စာများကိုဖြုတ်ပြီး ထိုနေရာတွင် မြွေအမှတ်တံဆိပ်ပါသော ပေါက်ဓားများ စိုက်၍ ထားခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ပုလိပ်သားများ သံတင်းပို့သဖြင့် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာ သိရှိပြီး အလွန်ဒေါသုပုန်ထလေတော့သည်။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

ထို့နောက် ရွာခံသူကြီး(ဆယ်ရွာအုပ်ချုပ်သော) ဦးသက္ကကို ခေါ်၍ ဆယ်ရက်အတွင်း အောင်ဒင်ကို မဖမ်းပေးနိုင်လျှင် ရွာဆယ်ရွာလုံး မီးရှို့ပစ်မည်ဟူ၍ အမိန့်ထုတ်လိုက်သဖြင့် သူကြီးဦးသက္ကနှင့်တကွ ရွာသူရွာသားများ ကြောက်ရွံ့အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်ကြသလို မည်သို့ လုပ်ရမှန်းမသိအောင်လည်း အခက်ကြုံသွားကြ၏။

ထိုအခြေအနေကို ရွာသားတချို့ ရွာအဝင်ထန်းရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပြောဆိုနေခိုက် အောင်ဒင်ကြားသိသွားပြီး ၎င်းကြောင့် ရွာသူကြီးနှင့်တကွ ရွာသူရွာသားများ ဒုက္ခမရောက်စေရဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ကာ နေရာမှထွက်ခွာခဲ့သည်။

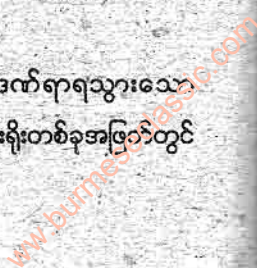
ထို့နောက် အောင်ဒင်သည် ထန်းရည်မူးနေသော ပုလိပ် များကို အလစ်အငိုက်ဝင်၍ ပါးရိုက်ပြီး ၎င်းတို့အလိုရှိနေသော သံကွင်းစွပ် အောင်ဒင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် ပုလိပ်များ ကြောက်ဒူးတုန် သွားကြ၏။ ရွာသူရွာသားနှင့်သူကြီးကို ဒုက္ခမပေးရန် နောက်နေဆယ်နာရီ အချိန်မှာ အခြေစိုက်စခန်းသို့ ၎င်းကိုယ်တိုင်လာရောက် အဖမ်းခံမည် ဖြစ်ကြောင်း ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာထံ သတင်းပို့ခိုင်းလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ ဆယ်နာရီအချိန်ရောက်သောအခါ အခြေစိုက် စခန်းရှိရာသို့ လာရောက်အဖမ်းခံသော မျက်နှာဖုံးစွပ်၍ မြင်းစီးလာသော သူရဲကောင်းအောင်ဒင်ကို ရွာသူရွာသားများ ထွက်ကြည့်ကြသူ စိတ်မကောင်းကြသူ ၎င်းတို့အတွက် အဖမ်းမခံသင့်ကြောင်း ပြောဆိုကြ လေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာက အသာတကြည်အဖမ်းခံလာသော သံကွင်းစွပ်အောင်ဒင်အား ဖမ်းဆီး၍ မြို့ဂါတ်သို့ပို့ရန် စီစဉ်ပြီးနောက် ဝက်ခြံလှည်းပေါ်တင်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

သို့ဖြင့် တောလမ်းစာစ်နေရာအရောက် ရှေ့ဆုံးပုလိပ်များ ကျော့ကွင်းထောင်ချောက်၊ ဝါးချွန်ထောင်ချောက်၊ ပိုက်ကွန် ထောင်ချောက်များတွင် အလစ်အငိုက်မိသွားကြပြီး အထိနာသွားကြချိန် ဖယ်ဖရဲဖြစ်သွားသော ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာနှင့် ပုလိပ်များကို တစ်ကိုယ်တော်လူစွမ်းကောင်း သံကွင်းစွပ်အောင်ဒင် အစစ်အမှန်က အနောက်မှ မြင်းညိုကြီးစီး၍ ထွက်လာပြီး ဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံလိုက် ရသည်။ အောင်ဒင်၏လှည့်ကွက်ထဲတွင် ခံလိုက်ရသော ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ကစဉ်ကလျာဖြစ်နေစဉ် ဖမ်းဆီးလာသော အောင်ဒင်အတုကို အောင်ဒင်အစစ်မှ ကယ်တင်ပေးနိုင်ခဲ့သော်ငြား အောင်ဒင်အစစ်၏ လက်မောင်းနှင့် ဝမ်းဗိုက်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ သေနတ်ဒဏ်ရာရရှိသွား၏။ ထိုဒဏ်ရာကြောင့် နောက်ကြောင်းဆုတ်၍ အောင်ဒင်အစစ် မြင်းညိုကြီး စီး၍ ရှောင်တိမ်းသွားရာ ပုလိပ်အဖွဲ့ကလည်း ထပ်ကြပ်မကျွာလိုက်ပြီး ပစ်ခတ်သည်။ သို့ရာတွင် အောင်ဒင်၏သတင်းကိုကြားပြီး လာရောက် ကယ်တင်သော ဦးဖာမင်္ဂလက်ထောက် အောင်ခင် ဦးဆောင်းသော တော်လှန်ရေးအဖွဲ့မှ ကြားဖြတ်ဝင်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ပုလိပ်များ အထိနာကာ နောက်ဆုတ်ပြေးကြတော့သည်။

ထိုစဉ်သို့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေချိန်မှာပင် ဒဏ်ရာရသွားသော အောင်ဒင်သည် မြင်းညိုကြီးပေါ်၌ ပါသွားပြီး ချောင်းရိုးတစ်ခုအဖြစ်တွင် မြင်းပေါ်မှ သတိလစ်ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။

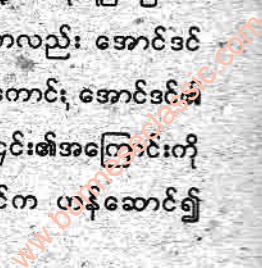

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့အာဇာနည်များ

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာသည် လူစုခွဲထားသဖြင့် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့မှ တိုက်ခိုက်ခြင်းလွတ်သွားကာ အောင်ဒင်နောက်သို့သာ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်၍ ရှာဖွေကြသည်။

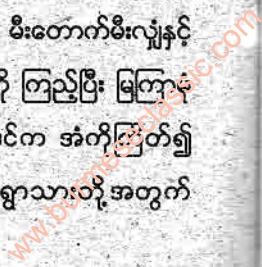
သို့ဖြင့် မြစ်ဆိပ်တစ်ခုတွင် အဝတ်လျှော်နေသော မြကြာမုံနှင့် အဖော်မိန်းကလေးဝတ်တို့သည် တစ်ကိုယ်တော်လူစွမ်းကောင်းအောင်ဒင်၏ဂုဏ်သတင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုနေခိုက် ရေထဲတွင် မျောလာသော အောင်ဒင်ကိုတွေ့သွားပြီး ဆယ်တင်ကာ သူမတို့လေးစား၍ တွေ့ဖူးချင်သော အောင်ဒင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေကြောင်း မသိသော်လည်း လက်မောင်းနှင့် ဝမ်းဗိုက်မှ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် တိုက်ခိုက်ရေးသမားဟူ၍ ယူဆကာ ဖခင်ဖြစ်သူ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ဦးဇော်မောင်အား အသိမပေးဘဲ အိမ်ခြံအနောက်ဘက်ရှိ ထင်းရုံထဲ၌ တိတ်တဆိတ်ထားပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့၏။

အောင်ဒင် သတိရလာသောအခါ ဆန်ပြုတ်ပန်ကန်ယူလာသော မြကြာမုံတွေ့သဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။ မြကြာမုံက မြစ်ဆိပ်ကမ်းမှ ကယ်တင်လာပုံကို ရှင်းပြသည်။ အောင်ဒင်က ၎င်းသည် မည်သူဖြစ်ကြောင်း အမှန်အတိုင်းအသိမပေးဘဲ ကုန်သည်တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ပုလိပ်များ၏နှိပ်စက်မှုကြောင့် ယခင်လွှဲဒဏ်ရာရပြီး မြစ်ထဲမျောလာသည်ဖြစ်ကြောင်းပြော၏။ မြကြာမုံကလည်း အောင်ဒင်စကားကို ယုံကြည်ကာ တစ်ကိုယ်တော်လူစွမ်းကောင်း၊ အောင်ဒင်၏အကြောင်းကို ကြားဖူးပြီး မမြင်ဖူးကြောင်း၊ ၎င်း၏အကြောင်းကို သိလိုကြောင်း တောင်းဆိုသဖြင့် အောင်ဒင်က ဟန်ဆောင်၍

အများအကျိုးစွန့်သူဖြစ်ကြောင်း အနည်းငယ်သာရှင်းပြသည်။
 ထိုအချိန်မှာ မြကြာမုံ၏ အဖော်မိန်းကလေးဝတီ အပြေးအလွှား
 ရောက်လာပြီး ရွာထဲသို့ ပုလိပ်တွေရောက်လာကာ ဒဏ်ရာနှင့် ဒီဘက်သို့
 ထွက်ပြေးလာသော လူစွမ်းကောင်းအောင်ဒင်အား လာရှာခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ခံထားလျှင် တစ်ရွာလုံးသတ်၍ မီးရှို့ပစ်မည်
 ဖြစ်ကြောင်း ဖခင်ဖြစ်သူကို ပုလိပ်ခေါင်းဆောင်က ရိုက်နှက်၍
 မေးမြန်းနေကြောင်း သတင်းပို့သဖြင့် မြကြာမုံ အောင်ဒင်ကို တအံ့တဩ
 ကြည့်မိပြီး ဖခင်ဦးဖာမကီရှိရာသို့ ပြေးသွားမည့်အပြုတွင် အောင်ဒင်က
 အချိန်မီလှမ်းဆွဲထားပြီး ပါစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရာ ထိုအချိန်မှာ ၎င်းတို့
 ရှိနေသောနေရာသို့ ပုလိပ်များ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရန် ရောက်လာသဖြင့်
 အနောက်ပေါက်မှထွက်၍ ပုန်းအောင်လိုက်ကြ၏။ ပုလိပ်များရှာဖွေပြီး
 မတွေ့သဖြင့် ဒေါသူပုန်ထနေသော ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာနှင့်
 စကားပြန်မောင်ကြီးသည် ကျေနပ်မှုမရှိဘဲ မြကြာမုံ၏ဖခင် ဦးဖာမကီနှင့်
 အဖော်မိန်းကလေးဝတီကို သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်လိုက် ကြ၏။ ပြီးနောက်
 တစ်ခြံလုံး မီးရှို့လိုက်သဖြင့် ကြေကွဲဖွယ်အနိဗ္ဗာရုံမြင်ကွင်းကြောင့်
 ရက်ကွဲမတတ်ခံစားနေရသော မြကြာမုံကို အသံမထွက်စေရန် ပါးစပ်
 ပိတ်၍ ပုလိပ်များနှင့်ဝေးရာသို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့လေတော့၏။

ရွာနှင့်ခပ်လှစ်လှမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားမှပင် မီးတောက်မီးလျှံနှင့်
 မီးခိုးလုံးကြီးများတက်နေသော အနိဗ္ဗာရုံမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး မြကြာမုံ
 ချိုးပွဲချင့်ကြွေးလေတော့သည်။ ထိုအခါ အောင်ဒင်က အံ့ကိုကြိုက်၍
 သေဆုံးသွားသော သူမ၏ဖခင်နှင့်တကွ ရွာသူရွာသားတို့အတွက်

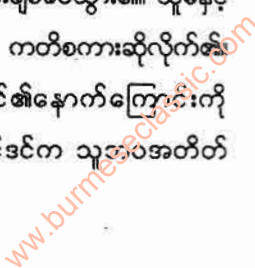

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

လက်စားချေပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်၏။ ထို့နောက် အောင်ဒင်သည် မြကြာမုံကိုခေါ်ဆောင်၍ တောလမ်းခရီးကိုနှင်ခဲ့ကြရာ ဒဏ်ရာမပျောက်ကင်းသေးသော အောင်ဒင်မှာ ခရီးမဆက်နိုင်တော့သဖြင့် ကျောက်လျှိုကြီးတစ်နေရာတွင် စခန်းချလိုက်ကြသည်။ ညရောက်သည့်အခါ ဒဏ်ရာကြောင့် အောင်ဒင်အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း မြကြာမုံသည် ထင်းမီးဖိုရှေ့တွင်ထိုင်ကာ အောင်ဒင် ခါးဘေးအိတ်မှ ရရှိသော မြွေတံဆိပ်အမှတ်အသားပါ ပေါက်စားတစ်လက်ကိုကြည့်ပြီး သူမလေးစားအထင်ကြီးပြီး တွေ့ချင်ခဲ့သော အောင်ဒင်ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိသွားသဖြင့် အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းတို့ ပေါင်းယှက်ခံစားကာ မျက်ရည်များကျနေ၏။

ထိုအချိန်၌ အိပ်ရာမှနိုးလာသော အောင်ဒင်သည် မြကြာမုံကို တွေ့ပြီး အဖြစ်အမှန်အတိုင်းရှင်းပြလိုက်ရာ မြကြာမုံက အများအကျိုးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေသော အောင်ဒင်အတွက် အသက်ပေးလိုက်ရသော ဖခင်နှင့်ရွာသူရွာသားတို့မှာ ကျေနပ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း သူမတွေ့ချင်သော လူစွမ်းကောင်းအောင်ဒင်အား ကိုယ်တိုင်ဆုံစည်းခွင့်ရပြီး သေသူများအတွက် လက်တွဲ၍ သွေးကြွေးပြန်ဆပ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလာသဖြင့် အောင်ဒင်သည် သဘောထားကြီးပြီး စိတ်ထားမြင့်မြတ်သော မြကြာမုံကို မြင်မြင်ချင်း လေးစားချစ်ခင်သွား၏။ သူမနှင့်အတူ သွေးကြွေးဆပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကတိစကားဆိုလိုက်၏။

ထို့နောက် မြကြာမုံက အောင်ဒင်၏နောက်ကြောင်းကို သိလိုကြောင်း တောင်းဆိုလာသဖြင့် အောင်ဒင်က သူ့အပူအတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

တစ်ချိန်က အောင်ဒင်သည် အောင်ခင်ဆိုသော ညီ
တစ်ယောက်ရှိပြီး မိခင်မှဆိုးမဒေါ်အိုစာနှင့်အတူ နေထိုင်ကာ မိခင်မှ
ဈေးရောင်း။ အဝတ်လျှော် ကြုံရာကျပန်းလုပ်ကိုင်၍ ကျွေးမွေးခဲ့၏။

တစ်နေ့ရွာသို့မြို့မှ ပုလိပ်များရောက်လာပြီး ရွာလူကြီးနှင့်တကွ
ရွာသူရွာသားများကို ခေါ်ယူ၍ အခွန်တော်ကိစ္စနှင့် လူဆိုးဓားပြများ
တော်လှန်ရေးအဖွဲ့များကို ဖမ်းဆီးသတင်းပို့ကြရန် ဆော်ဩလေရာ
အခွန်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စား အောင်ဒင်တို့
မိသားစုမှာ သတ်မှတ်ရက်ကျော်လွန်ပြီး မပေးနိုင်သဖြင့် အရေးယူခြင်း
ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း စကားပြန်မောင်ကြီးနှင့် ပုလိပ်များ ခြိမ်ခြောက်ပြီး
ပြန်သွားကြ၏။

အောင်ဒင်တို့သားအမိသုံးယောက် ဖခင်မကွယ်လွန်ခင်က
ရိုက်ထားသော မိသားစုဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်၍ မိခင်ဖြစ်သူမှ
“အခက်အခဲတွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေရပြီ ရှင်ရိုရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ မြည်တမ်းနေစဉ် စကားပြန်မောင်ကြီးနှင့် ပုလိပ်သား
များ လာရောက်ဖမ်းဒီးကြလေ၏။ ထိုအခါ အောင်ဒင်နှင့် အောင်ခင်
မိခင်ကိုလက်ဆွဲပြီး ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ထွက်ပြေးကြရာ မိသားစု
ဓာတ်ပုံအလယ်တည့်တည့်မှ ပြသွားပြီး အောင်ဒင်နှင့် အောင်ခင်ထံ
တစ်ခြမ်းစီပါသွားကြ၏။

သို့သော် ပုလိပ်များက လက်နက်များဖြင့် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြ
သဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူ သေနတ်မှန်၍ နေရာမှာပင်သေဆုံးသွားသည်။
ထိုအချိန်မှစ၍ အောင်ဒင်နှင့်အောင်ခင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကွဲကွာ

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့အုတ်လမ်းများ

သွားကြပြီး အောင်ဒင်သည် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုထဲသို့ လိမ့်ကျ မေ့မောကာ သိုင်းဆရာကြီးမြေးအဘိုးမှ ကယ်တင်ထားလေ၏။

ထို့အတူ ညီဖြစ်သူ အောင်ခင်သည်လည်း ပုလိပ်များလက်မှ လွတ်မြောက်သွားပြီး မြေအောက်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ (မြကြာမုံ၏ ဖခင်ဦးဇာမဏီ) တို့နှင့်တိုးကာ အောင်ခင်၏ အခြေအနေကို သိရသဖြင့် ဦးဇာမဏီမှ ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အောင်ဒင်၏ ကံကြမ္မာအဖြစ်ဆိုးများကို သိရသော သိုင်းဆရာကြီးဦးခွန်မှိုင်းသည် အောင်ဒင်နှင့်အတူ မြေးဖြစ်သူ နန္ဒာကို မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် အတွေးအခေါ်မှအစပြု၍ သိုင်းပညာ၊ သေနတ်ပစ်၊ မြင်စီး၊ ဓားပေါက်များကို အစွမ်းကုန် သင်ကြားပေးလေတော့၏။

ထို့အတူ အောင်ခင်ကိုလည်း ဦးဇာမဏီ ဦးဆောင်သော တော်လှန်ရေးအဖွဲ့မှ အပစ်အခတ်နှင့် အတိုက်အခိုက်များကို စနစ်တကျ သင်ကြားပေးလေ၏။

ထိုသို့ ပညာရပ်မျိုးစုံသင်ကြားရင်း အရွယ်ရောက်လာသော တစ်နေ့တွင် အောင်ဒင်ကို သိုင်းဆရာကြီးဦးခွန်မှိုင်းမှ မိမိတတ်ကျွမ်း ထားသော ပညာရပ်များဖြင့် မိဘသွေးကြွေးဆပ်ရန်ထက် အများအတွက် အကျိုးရှိရှိ အသုံးချရန် ဆုံးမညွှန်ကြားလေ၏။ တစ်နေ့တွင် နန္ဒာနှင့်အတူ တောထဲသို့ ဆေးမြစ်တူးသွားရင်း မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့သဖြင့် အောင်ဒင်မှ ဓာနှင့်ပေါက်ကာ သတ်လိုက်၏။ ထိုအကြောင်းကို သိရှိ သွားသော သိုင်းဆရာကြီးဦးခွန်မှိုင်းမှ မိမိထက်အင်အားသေးသော မြွေကိုမသတ်သင့်ကြောင်း သူတို့အပေါ် မေတ္တာစေတနာထားလျှင်

မိမိအပေါ် တစ်ချိန်ချိန်မှာ အကျိုးပြုတတ်ကြောင်း မြွေအမြုတေနှင့် မြွေသံကွင်းစွပ်ကို ရရှိသောသူသည် ကိုယ်ပျောက်၍ အစွမ်းထက် လှကြောင်းပြောဆို သတိပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် တစ်နေ့တွင် အောင်ဒင်နှင့်နန္ဒာ ရိက္ခာသွားရာ နေခိုက် တောကျွဲရင်းရောက်ရှိလာသော ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာ အဖွဲ့သည် သိုင်းဆရာကြီး ဦးခွန်မိုင်းအား တော်လှန်ရေးသမားဟူ၍ သတ်မှတ်ကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းမရသဖြင့် ဝိုင်းတိုက်ခိုက်ကြပြီး အရေး မသာသောအခါ လည်ပင်းကြိုးစွပ် သေနတ်နှင့် ဝိုင်းပစ်သတ်လိုက်ကြ၏။

အောင်ဒင်နှင့်နန္ဒာ ပြန်ရောက်သောအခါ အသက် မျော့မျော့သာကျန်သော သိုင်းဆရာကြီးမှ ပုလိပ်များ ရန်ရှာသွားကြောင်း ပြောဆို၍ သေဆုံးသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ အောင်ဒင်နှင့်နန္ဒာသည် သိုင်းဆရာကြီးအတွက် ကလဲ့စားချေရန် ပုလိပ်များနောက်သို့ ဖြတ်လမ်းမှ လိုက်သည်။

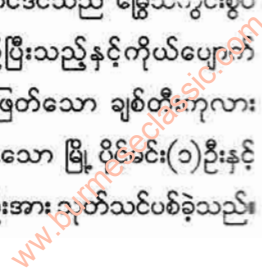
တစ်နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ ပုလိပ်များကိုမိပြီး အနောက်မှ ချုံခိုတိုက်ခိုက်လေရာ အထိနာသွားသော ပုလိပ်အဖွဲ့သည် တစ်ဖက်မှ လာနေသော စကားပြန်မောင်ကြီးတို့အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းမိပြီး ပြန်တိုက် သဖြင့် အောင်ဒင်နှင့်နန္ဒာ အရေးနိမ့်ကာ နန္ဒာတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာ ရသွားလေ၏။ ထိုအခါ အောင်ဒင်က မြင်းပေါ်တင်၍ ရှောင်တိမ်းသွားပြီး တောတွင်းတစ်နေရာရောက်သည့်အခါ နန္ဒာမှာ အသက်မရှိတော့သဖြင့် ကြေကွဲစွာနှင့်မြှုပ်နှံကာ သူမတို့ မြေးအတိုးအတွက် လက်စားပြန်ချေ မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အများအတွက် အကျိုးပြုမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိ ပေး၍ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့လေ၏။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့အတိတ်လမ်းများ

ညမိုးချုပ်သောအခါ အောင်ဒင်သည် လျှို့မြောင်ကြီးတစ်ခုထဲ၌ မီးဖို၍ အိပ်စက်၏။ ထိုအချိန်မှာ မြွေကြီးတစ်ကောင်သည် သစ်ပင်ကိုင်းပေါ်မှ ဇောက်ထိုးဆင်းလာပြီး အောင်ဒင်၏ရင်ဘတ် ပေါ်တွင်ခွေလေ၏။ ထိုအချိန် အိပ်ရာမှလန်နိုးလာသော အောင်ဒင်သည် မြွေကြီးကို မမေ့လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အသက်မရှူဝံ့ဘဲနေစဉ် မြွေကြီးသည် မိမိအမြီးကို ပြန်မျှလေ၏။ ထိုအခါ အောင်ဒင်သည် သိုင်းဆရာကြီး ဦးခွန်မိုင်းပြောဖူးသော မြွေသံကွင်းစွပ်ဟူသည်ကို သတိရ၍ မျှိုနေသော မြွေကြီး၏ကွင်းထဲသို့ လက်သူကြွယ်လျှို့ထား လိုက်ရာ မြွေကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းမျိုရင်း ပျောက်ကွယ်ကာ အောင်ဒင် လက်သူကြွယ်၌ လက်စွပ်အဖြစ် ကျန်ရှိသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ အောင်ဒင်သည် ၎င်းအားအလွယ်တကူ မမှတ်မိစေရန် မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး မြင်းညိုကြီးတစ်ကောင်နှင့်အတူ ရွာစဉ် လှည့်လည်၍ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်သော တစ်ကိုယ်တော် လူစွမ်းကောင်း ဖြစ်လာတော့၏။ ချစ်တီးကုလား ဇေယျာကွင်းဓားပြများနှင့် မြို့ပိုင်ရာဝတ်အုပ် စကားပြန်တို့ကို အခွင့်အခါသင့်သလို ပညာပေး ဆုံးမလေ့ရှိသဖြင့် သံကွင်းစွပ်အောင်ဒင်ဟူသော နာမည်ကို ကြားရုံနှင့် နူးတုန်ကြောက်ရွံ့ ကြသည်။

မြွေသံကွင်းစွပ်ရပြီးချိန်မှစ၍ အောင်ဒင်သည် မြွေသံကွင်းစွပ် (လက်စွပ်)ကို သုံးပတ်ပြည့်အောင် လှည့်ပြီးသည့်နှင့်ကိုယ်ပျောက် နိုင်သည်။ ထိုအစွမ်းဖြင့် မတရားခေါင်းပုံဖြတ်သော ချစ်တီးကုလား (၂)ဦး တော်လှန်ရေးအဖွဲ့များကို ချေမှုန်းနေသော မြို့ပိုင်မင်း(၁)ဦးနှင့် ရွာသူရွာသားကို နှိပ်စက်ပေးသော ဓားပြ(၄)ဦးအား သူတိတ်သင်ပစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အောင်ဒင်သည် မရှိဆင်းရဲသားတို့ဘက်မှ ရပ်တည်သော ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်လာသလို မြို့ပိုင်ရာဝတ်အုပ်၊ ချစ်တီးကုလားနှင့် စကားပြန်တို့ ကြောက်ရွံ့ရသော အဓိကရန်သူဖြစ်လာပြီး ဆုငွေထုတ်ဖမ်းဆီးရသော အဆင့်သို့ဖြစ်လောတော့၏။

မြကြာမုံသည် အောင်ဒင်၏ အဖြစ်အပျက်အတိတ်အကြောင်းကို အထက်ပါအတိုင်းကြားသိရသဖြင့် သနားခြင်း၊ လေးစားခြင်းတို့ ဖြစ်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် အောင်ဒင်တို့ ခရီးဆက်ကြရာ တောလမ်းတစ်နေရာအရောက်တွင် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့နှင့်တိုးပြီး စခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။ စခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ မြကြာမုံ၏ဖခင် ဦးဖာမဏီ၏လက်ထောက် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသော အောင်ခင်နှင့်တွေ့ဆုံကာ ဓာတ်ပုံနှစ်ခုဆက်ကြည့်သောအခါ ညီအစ်ကိုအရင်းမှန်း သိရှိသွားကြတော့၏။

ထို့နောက် အောင်ဒင်၏ဒဏ်ရာများကို မြကြာမုံက ဆေးပညာနားလည်သဖြင့် ကုသပေးရင်း အောင်ဒင်နှင့် သံယောဇဉ်တွယ်ကာ ချစ်သူများဖြစ်သွားကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် အောင်ဒင်သည် ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသောအခါ တစ်ကိုယ်တော်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် အများ၏အကျိုးကို ကာကွယ်လိုသဖြင့် စခန်းမှထွက်ခွာသွား၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ရာဝတ်အုပ်မင်းရာဂျာအဖွဲ့နှင့် စကားပြန်မောင်ကြီးတို့ မြို့မှရိက္ခာတွေ့ သယ်လာမည့်သတင်းကို ကြားသိရသဖြင့် အောင်ခင်ဦးဆောင်သော တော်လှန်ရေးအဖွဲ့သည် လမ်းမှဖြတ်တိုက်လေရာ နှစ်ဖက်စလုံးအထိနာနေချိန် မြင်းညှို့ကြီး

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

တစ်ကောင်နှင့် အောင်ဒင်ရောက်ရှိလာပြီး ပြောက်ကျားစနစ်ဖြင့် ဝင်တိုက်သဖြင့် ပုလိပ်များနှင့် စကားပြန်မောင်ကြီး ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ရာဂျာတို့ တိုက်ပွဲတွင်ကျဆုံးသွားကြရာ မြို့ပိုင်မင်းထံသို့ လွတ်မြောက် သွားသော ပုလိပ်သားတစ်ဦးမှ သတင်းပို့သည့်အတွက် မြို့ပိုင်မင်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းကာ အင်အားထပ်တိုး၍ အောင်ဒင်နှင့် အောင်ခင် ညီအစ်ကိုအား အရှင်ရရ အသေရရ ဖမ်းဆီးရန် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းအသစ် ဂျော်နီကို တာဝန်ပေးအပ်လိုက်တော့၏။

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းဂျော်နီသည် အောင်ဒင်တို့ညီအစ်ကိုအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် အကွက်ချစီစဉ်၍ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ရှိရာသို့ သူလျှို့ဝှက်လန် တစ်ယောက် စေလွှတ်၍ သတင်းအချက်တို့ကိုယူသည်။ စခန်းနေရာ အတိအကျကို သိရှိပြီးနောက် အလစ်အငိုက်ဝင်တိုက်ခိုက်ရာ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် အောင်ခင်နှင့် ရဲဘော်တချို့သေဆုံး၍ တချို့ လွတ်မြောက်သွားပြီး မြကြာမုံကို ဓာစားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားကြတော့၏။

အောင်ဒင်ရောက်လာသောအခါ စခန်းတစ်ခုလုံးကျဆုံး၍ လွတ်မြောက်ခဲ့သော ရဲဘော်တချို့အား စိတ်မကောင်းဖွယ်တွေ့ရ တော့သည်။ ထိုအချိန် ရာဇဝတ်အုပ်မင်းဂျော်နီထံမှ ဆက်သား တစ်ဦးရောက်လာပြီး မြကြာမုံကို စခန်းတွင် ကောင်းမွန်စွာ ဖမ်းထား ကြောင်း ထိုကိစ္စအတွက် အောင်ဒင်နှင့် နှစ်ဖက်ပြေလည်ရေး ဆွေးနွေး စရာရှိကြောင်း ထိုကိစ္စကို လက်ခံလျှင် မြကြာမုံကို ပြန်လွှတ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း လာရောက်သည့်အခါ အောင်ဒင်၏ မူလအသွင်နှင့်သာ လာရောက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ကာ ပြန်သွား၏။

ထိုကိစ္စအတွက် တော်လှန်ရေးရဲဘော်တချို့က အောင်ဒင် အတွက် စိုးရိမ်ပြီး မသွားသင့်ကြောင်း တားမြစ်သော်လည်း အောင်ဒင်က မြကြာမုံအတွက် စိုးရိမ်ပြီး၊ မျက်နှာဖုံးမစွပ် မြွေသံကွင်းစွပ်(လက်စွပ်)ကို အသုံးမပြုဘဲ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းဂျော်နီနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရာ ကြိုတင်အကွက်ချစီစဉ်ထားသော ရာဇဝတ်အုပ်မင်းအဖွဲ့နှင့် သူကြီးသည် အောင်ဒင်အား ဝိုင်းရံ၍ ပိုက်ကွန်နှင့်ပစ်ဖမ်းကြလေရာ အောင်ဒင် ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်သော်လည်း မြကြာမုံ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်းနေ၏။ ထိုအားနည်းချက်ကိုနင်းကာ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ဂျော်နီနှင့် အဖွဲ့သည် မြကြာမုံကို သေနတ်နှင့်ထောက်၍ အောင်ဒင်ကို အညံ့ခံ ခိုင်းလေရာ အောင်ဒင်မတက်သာဘဲ အညံ့ခံသောအခါ မြကြာမုံကိုပါ လွှတ်မပေးဘဲ ဖမ်းဆီးလိုက်ကြတော့၏။

အောင်ဒင်နှင့်မြကြာမုံကို မြို့ဂါတ်သို့ ဝက်ခြံလှည်းနှင့် တင်ဆောင်ကာ ပုလိပ်များ ဖမ်းဆီးသွားကြခြင်းကို တစ်ရွာလုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ထွက်ကြည့်ကြသလို ကျန်ရှိသောတော်လှန်ရေး ရဲဘော်တချို့သည်လည်း ရုပ်ဖျက်၍ တိတ်တဆိတ် ချောင်းကြည့်ပြီး ကြေကွဲခံပြင်းမှုဖြစ်ရင်း ဇာတ်သိမ်းပါမည်။

တစ္ဆေတစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း

“မောင်မိုးလှိုင် ”

“ဗျာ...ဖွားလေးသိန်း” ကိုမိုးလှိုင်သည် ဖွားလေး ခေါ်သည်ကို ရေနှေးကြမ်းသောက်နေရာမှ ကမန်းကတမ်း ထူးလိုက်သည်။

“ငါ့မြေး သီလလုံရဲ့လား”

ဖွားလေးသိန်းက ကိုမိုးလှိုင်၏မျက်နှာအား ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဖွားလေး . . . ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခုချိန်အထိ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ် မပျက်သလို၊ ဝါတွင်းဝါပ ဥပုသ်စောင့်မပျက်ပါဘူး ဖွားလေး”

ကိုမိုးလှိုင်၏ စကားအဆုံးဝယ် ဖွားလေးသိန်းသည် ခေါင်းတုံ့ ညှိတ်လိုက်ပြီး . . .

“အေး . . . အေး . . . ဖွားလေးသိတယ်၊ တို့အမျိုးတွေထဲမှာလည်း

ဘာသာရေးကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည်လုပ်တာ မင်းတစ်ယောက် တည်းပဲရှိတယ်”

ဖွားလေးသိန်းသည် စကားကိုရပ်၍ သူမ၏ဖောဂီရောင် လွယ်အိတ်အတွင်း လက်နှိုက်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာလိုက်သည်။

ပြီးနောက် လက်ကိုပြန်ထုတ်၍ ပါးစပ်နားတွေ့ကာ ရွတ်ဖတ်ရင်း . . .

“ရှေ့ . . . ငါ့မြေး . . . ဒါလေးကိုဆောင်ထား” ဟုပြောကာ ကိုမိုးလှိုင်အား ဓာတ်လုံးတစ်လုံးကို ပေးသည်။

“အဲဒါ ဆေးအန်းဓာတ်လုံးလို့ ခေါ်တယ်ကွယ်၊ အထူးသဖြင့် တော့ အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူလေးဉာဏ်ရှိသလို သုံးပေါ့။ လူလေး သီလလုံရင်လုံသလို အကျိုးပြုပါလိမ့်မယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဖွားလေး”

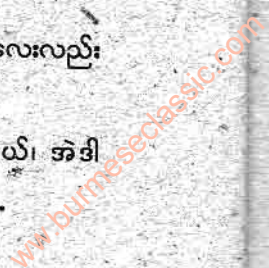
ကိုမိုးလှိုင်သည် ဖွားလေးသိန်းပေးသော ဓာတ်လုံးကို လှမ်းယူပြီးနောက် ဖွားလေးသိန်းအား ရှိမိုးလိုက်သည်။

“ငါ့မြေး ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည်ပြီး ဘာသာ သာသနာ အကျိုးကို သည်ပိုးနိုင်သော သူတော်ကောင်းကြီး ဖြစ်ပါစေကွယ်” ဟု ဆုပေးလေရာ . . .

“ဖွားလေးပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါစေ”

“ကဲ . . . ကဲ ငါ့မြေးလည်း သွားအိပ်တော့၊ ဖွားလေးလည်း တီးစိပ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောပြီးနောက် . . .

“ဪ . . . ငါ့မြေး မနက်စောစော ဖွားပြန်မယ်၊ အဲဒါ ဘာဂိတ်ကို လိုက်ပို့နော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမိုးလှိုင်သည် . . .

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဖတ်လမ်းများ

“ဖွားလေးရောက်တာမကြာသေးဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး နေပါဦး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖွားလေးသိန်းသည် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

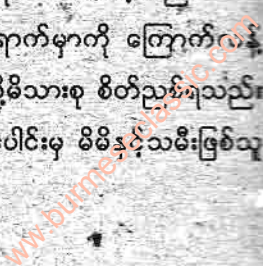
“နေလို့မရသေးပါဘူးကွယ်၊ ဖွားလေးမှာ သာသနာ့အလုပ်တွေ လုပ်ရဦးမယ်၊ ကဲ . . . ကဲ . . သွားအိပ်တော့” ဟု ပြောပြီး ဘုရားရှိခိုးရန် ပြင်ဆင်နေသဖြင့် ကိုမိုးလှိုင်သည် ဖွားလေးသိန်း အနားမှထ၍ မိမိအိပ်ရာ ဆီသို့သွားကာ တုံးလုံးလှဲရင်း ဖွားလေးသိန်းအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ဖွားလေးသိန်းသည် အမေ့ညီမဖြစ်၍ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် တွင် သူမ၏ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် မြို့ပေါ်ရှိ တရားစခန်း တစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်ပြီးနောက် ထိုတရားစခန်းမှ ထွက်ခွာကာ တောတောင်များ၌ လှည့်လည် တရားအားထုတ်နေသည့်ဟူသာ သတင်းကြားခဲ့ရပြီး အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ဆွေမျိုးများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ရာမှ ယခု ကိုမိုးလှိုင်နှင့် ပြန်ဆုံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖွားလေး၏ အေးအေးတည်ငြိမ်သော စကားပြောဟန်နှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ကြည့်၍ ဖွားလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေပြီဟု ကိုမိုးလှိုင် ခန့်မှန်းမိ သော်လည်း တိတိကျကျတော့ မသိပေ။ ဖွားလေးသိန်းကလည်း မပြော

ကိုမိုးလှိုင်သည် ဖွားလေးသိန်းအကြောင်း စဉ်းစားနေခြင်းကို ရပ်၍ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ပြီးနောက် အိပ်လိုက်လေတော့သည်။

ဒေါ်စိုးရင်သည် လကွယ်နေ့ရောက်မှာကို ကြောက်လန့် နေသည်။ လကွယ်နေ့ရောက်တိုင်း မိမိတို့မိသားစု စိတ်ညစ်သည် မိမိတို့မိသားစုဟု ဆိုရသော်လည်း စုစုပေါင်းမှ မိမိနှင့်သမီးဖြစ်သူ မဌေးကြည်တို့သာ ဖြစ်သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုဘရွှေ ဆုံးပါးခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုဇ် စားသောက်လာခဲ့ကြသည်။

သမီးဖြစ်သူ မငွေကြည်မှာ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိ ပြီး လိမ္မာ၍ အားကိုရသည့် သမီးဖြစ်သည်။ ကျန်းမာသန်းစွမ်းပြီး အလုပ်ကြိုးစားသူ ဖြစ်၍ စွယ်တော်ရွာတစ်ရွာလုံးက မငွေကြည်ကို ချီးကျူးကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလလောက်က ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျ ဆိုရသော် တပို့တွဲလကွယ်နေ့က ဖြစ်သည်။

မငွေကြည်သည် မိမိတို့လယ်ထဲ၌ စိုက်ပျိုးထားသော ပဲခင်းများကို သွားကြည့်ရန် မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်စိုးရင်အား ပြော၍ ထွက်သွားသည်။ အချိန်မှာ နေဝင်စပင်ပြုနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်စိုးရင်က သမီးဖြစ်သူအား . . .

“မိုးချုပ်တော့မယ်သမီးရယ် . . . မနက်ကျမှသွားကြည့်ပါလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ မငွေကြည်က . . .

“အခုပဲသွားကြည့်လိုက်မယ်အမေ၊ ခူးလို့ရရင်လည်း မနက်တစ်ခါတည်း ခူးရတာပေါ့။ နောက်ကျသွားရင်မကောင်း ဘူး” ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် ဒေါ်စိုးရင်က . . .

“အေးလေ . . . ဒါဆိုလည်း သုတ်သုတ်သွား။ မမှောင်ခင် မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မငွေကြည် ပဲခင်းရှိရာ ရွာအနောက် တက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဒေါ်စိုးရင်လည်း မီးဖိုချောင်သို့ဝင်၍ သားအမိနှစ်ယောက်စာ အတွက် ထမင်းချက်နေလေသည်။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

ထမင်းအိုးငဲ့ပြီး၍ နှပ်ထားပြီး တအောင့်ကြာသောအခါ ထမင်းအိုးကို မီးဖိုမှချ၍ ရေခွေးအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်နေစဉ် . . .

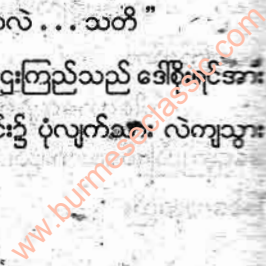
“ဝုန်း”ဟူသော အသံကြောင့် ဘာများဖြစ်တာပါလိမ့် ဟု အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ကြည့်ရာ သမီးဖြစ်သူ မငွေးကြည် ပြန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မငွေးကြည်သည် ဘုရားစင်အား ကျောခိုင်းစုပ္ပန် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသည်။ ဒေါ်စိုးရင်သည် သမီးအဖျားတက်နေသည်ထင်သောကြောင့် ဆေးတိုက်ရန် မီးဖိုထဲဝင်၍ ရေခွေးအိုးကို မြန်မြန်ဆူစေရန် ထင်းကို ဂရုစိုက်ထည့်နေသည်။ သမီးသည် ယခင်ကလည်း မကြာခဏ ယခုလိုအဖျားတက်တတ်သည်။ ထိုအခါ ရေခွေးပူပူလေးနှင့် ငန်းဆေးတိုက်လိုက်လျှင် အဖျားကျ၍ သက်သာသွားတတ်သည်။

“ဝုန်း . . . ဝုန်း . . . ဝုန်း”ဟူသော ဆက်တိုက်အသံများကြောင့် ဒေါ်စိုးရင် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်ကြည့်ရပြန်သည်။ ထိုအခါ မငွေးကြည်မှာ ထိုင်လျက်မဟုတ်တော့ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက် အိမ်ပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဒေါ်စိုးရင် စိုးရိမ်သွားပြီး သမီးဆီပြေးသွား၍ ဖက်လိုက်သည်။

“သမီး . . . သမီး . . . ဘာဖြစ်တာလဲ . . . သတိ”

ဒေါ်စိုးရင် စကားမဆုံးခင်မှာပင် မငွေးကြည်သည် ဒေါ်စိုးရင်အား တွန်းထုတ်လိုက်ရာ ဒေါ်စိုးရင်မှာ အိမ်ခြေရင်း၌ ပုံလျက်ခဏ လဲကျသွားလေသည်။ နှုတ်မှလည်း . . .

“မသန်းတင် . . မသန်းတင်၊ မောင်ကြည် လာကြပါဦးဟဲ့။ ဒီမှာ မြေကြည် ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး” ဟု ခြေရင်းအိမ်ဘက်ကို အသံပြု အော်ခေါ်ရင်း လဲနေရာမှ ကြုံထလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ခြေရင်းအိမ်မှ မသန်းတင်သည် “ဝုန်း” ခနဲ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဒေါ်စိုးရင်၏ အထိတ်တလန့် အော်ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်စိုးရင်၏အိမ်သို့ကူးလာပြီး . . .

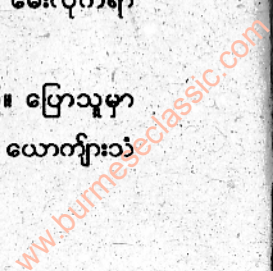
“ကြီးဒေါ်စိုး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟုမေး၍ ဒေါ်စိုးရင်တို့ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ မငွေကြည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက် သူမအား မျက်ထောင့်နီဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲဝယ်တစ်မျိုးဖြစ်ကာ မသင်္ကာသောကြောင့် . . .

“ကိုကြည် . . . ကိုကြည် မြန်မြန်လာပါဦး” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ကိုကြည်သည် ဒေါ်စိုးရင်အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာရာ မသန်းတင်သည် မငွေကြည်အား လက်ညှိုးထိုးပြ၍ . .

“ကိုကြည် . . . လုပ်ပါဦး။ ဟိုမှာ မငွေကြည် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး” ဟုပြောသဖြင့် ကိုကြည်သည် မငွေကြည်အား ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေပြီး အံ့ကြိတ်ကာ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုကြည်သည် မငွေကြည်အနား ကပ်သွားတော့သည်။

“ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ပါလဲ . . ဘာလိုချင်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ မငွေကြည်က

“ငါတော့ကျွန်ုပ်စေ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ပြောသူမှာ မငွေကြည်ဖြစ်သော်လည်း ထွက်ပေါ်လာသည်အသံမှာ ယောက်ျားသံ ဖြစ်လေသည်။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

ဒေါ်စိုးရင်နှင့် မသန်းတင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးတောကျော်ဆိုသည်မှာ သူတို့နယ်တစ်ဝိုက်တွင် ထင်ရှားသည့် ကွင်းပိုင်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် ပင်တည်း။

ကိုကြည်သည် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ထိုင်လိုက်ပြီး

“ကွင်းပိုင်ကြီးခင်ဗျား . . ဘာများအလိုရှိလို့ပါလဲ၊ ကျွန်တော် တို့မှာ အမှားအယွင်းများရှိခဲ့ရင်လည်း သည်းခံခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား” ဟုပြောလိုက်ရာ . .

ဦးတောကျော်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုကြည် ကိုကြည့်လိုက်ပြီး “ငါ အမဲသားစားချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုကြည်တို့သုံးယောက်မှာ အခက်တွေ့ အကြံရခက်သွားလေသည်။ သည်အချိန်ကျမှ အမဲသားကို မည်သည့်နေရာမှရှာ၍မရနိုင်၊ ထို့ကြောင့် ဒေါ်စိုးရင်က အရဲစွန့်ပြီး . . .

“ဒီအချိန်ကျမှ အမဲသားရှာလို့မရနိုင်ပါဘူး ကွင်းပိုင် ကြီးရယ်” ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးတောကျော်သည် ဒေါ်စိုးရင် ဘက်လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟေ့ . . . သာထွန်းအိမ်မှာရှိတယ်၊ အခုသွားယူ” ဟု ပြောလိုက် သဖြင့် သူတို့သုံးဦးစလုံး ကြောင်စီစီဖြစ်ရပြန်သည်။ ဦးသာထွန်းသည် အမဲသားကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မစားသလို၊ သူ့မိသားစုများကိုလည်း မစားစေပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောတာဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် ကိုကြည်အား . .

“မောင်ကြည် . . မင်း ဦးသာထွန်းတို့အိမ်မှာ သွားကြည့် ပေးစမ်းပါကွယ်” ဟု နိုင်းလိုက်ရာ ကိုကြည်သည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

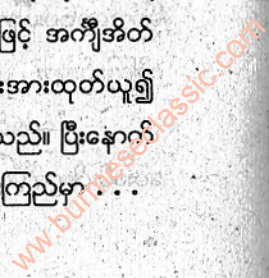
အချိန်အတော်ကြာသောအခါ ကိုကြည်သည် အမဲသား တွဲများကို ကိုင်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာကာ . . . ဒေါ်စိုးရင်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်ပြီး

“အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဦးသာထွန်း နွားမတမ်းလေး တာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘဲ ရုတ်တရက်သေသွားလို့ ဖျက်နေတာတွေတာနဲ့ ကျွန်တော် သုံးပိဿဆွဲလာခဲ့တယ်” ဟု ပြောပြီး ဦးတော့ကျော် တဖြစ်လဲ မငွေးကြည်အား ပေးလိုက်ရာ အမဲသားကို အစိမ်းလိုက် အားရပါးရ စားနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဆို သလိုပင် သတင်းကြားသိသွားသောကြောင့် လာကြည့်သော ရွာသား များဖြင့် ဒေါ်စိုးရင်၏အိမ်မှာ လူအများပြည့်နေသည်။

ကိုမိုးလှိုင်သည် ဖွားလေးသိန်းအား ကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့၍ မြို့ပေါ်ရှိ အသိမိတ်ဆွေများထံ ဝင်ရောက်နေသဖြင့် ရွာသို့ မိုးချုပ်မှ ရောက်လာရာ မိမိအိမ်သို့အပြန် ဒေါ်စိုးရင်၏အိမ်ရှေ့မှအဖြတ် ဒေါ်စိုးရင်၏အိမ်၌ လူများတရုန်းရုန်းဖြစ်နေသဖြင့် ကိုမိုးလှိုင်လည်း အကျိုးအကြောင်းသိလိုသဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားရာ အမဲသားကို အားရပါးရစားနေသော မငွေးကြည်အား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရွာသား တစ်ယောက်အား မေးကြည့်ရာ အကျိုးအကြောင်း သိရလေသည်။

ထိုအခါ ဖွားလေးသိန်း ပေးထားခဲ့သော ဓာတ်လုံးကို သတိရ မိသည်။ ထို့နောက် စမ်းသပ်လိုစိတ်လည်း ပေါ်လာသဖြင့် အင်္ကျီအိတ် ထဲတွင် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားသော ဓာတ်လုံးအားထုတ်ယူ၍ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မငွေးကြည် အနားကပ်သွားသည်။ ပြီးနောက် ဓာတ်လုံးဖြင့် မငွေးကြည်၏ခေါင်းကို တို့လိုက်ရာ မငွေးကြည်မှာ . . .

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဖတ်လမ်းများ

“အား . . . ပူတယ် . . . ပူတယ်” ဟုပြောကာ စားနေသော အမဲသားမှာ လက်ကလွတ်ကျသွားပြီး မငွေ့ကြည်မှာလည်း တွန့်လိမ်လျက်

“အား . . . ပူတယ် . . . ပူတယ်၊ နင်တို့ရွာမှာ ပစ္စည်း ကောင်းရှိတယ်၊ နောက်မလာတော့ပါဘူး” ဟုပြောလျက် မငွေ့ကြည်မှာ ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ အနီး၌ရှိနေကြသော ရွာသူရွာသားတချို့သည် မငွေ့ကြည်အား နှိပ်သူနှိပ်၊ ချိုးသူချိုးလုပ်ကြရာ မကြာမီ မငွေ့ကြည်သည် သတိပြန်ရလာသည်။

ဒေါ်စိုးရင်သည် ကိုမိုးလှိုင်အား အကျူးထူးတင်စကား ပြောကြား လိုက်သည်။ မငွေ့ကြည်ကလည်း ကိုမိုးလှိုင်အား ရှိခိုးကန်တော့ လေသည်။

ရွာသူရွာသားတချို့က ကွင်းပိုင်ဦးတောကျော် ပြောသွားသည့် ပစ္စည်းကောင်းဆိုသော ဓာတ်လုံးအား ကိုမိုးလှိုင်ထံမှ တောင်းယူ၍ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေကြလေတော့သတည်း။

နေ့တဟိုဏ်းဖော်

ကမ္ပိယထိပ်သီးနှင့် ဝိညာဉ်ပြန်သောခါး

မြန်မာပြည် စစ်ကြီးပြီးစကာလဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် စစ်ကာလအတွင်း၌ အတူ
လက်တွဲ၍ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော သွေးသောက်ရဲဘော်ရဲဘက်မိတ်ဆွေကြီး
ကမ္ပိယသီလ နေထိုင်ရာ မန္တလေးအထက်ပိုင်းရှိ ရွာလေးတစ်ရွာသို့
သွားရောက်ကာ ၎င်းနှင့်စစ်အတွင်းကာလက ဆောင်ရွက်ထားသည့်
ကိစ္စတစ်ရပ်အတွက် တွေ့ဆုံစီစဉ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရာ ထိုအပြန်ခရီးတွင်
ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ တွဲတေးသို့ တိုက်ရိုက်မပြန်ဖြစ်ဘဲ ရမည်းသင်း
ခရီးဆက်ခဲ့ရလေ၏။

အကြောင်းကတော့ အင်းဝခေတ် နန်းစဉ်သုံးဓားတစ်လက်
ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုဓားတစ်လက်ကို စစ်အတွင်းကာလက
ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကိုတိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေကြီး ကမ္ပိယသီလတို့
ဦးဆောင်သော တော်လှန်ရေးတစ်တပ်လုံးကို ပဲခူးရိုးမအတွင်းရှိ လိုက်ဂူ

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ ၃၉

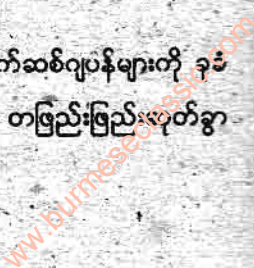
တစ်ဂူထဲ၌ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ ပိုင်းပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေ၏။

ထိုသို့ ဖြစ်နေချိန်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ လိုက်ဂူထဲတွင် အင်းဝခေတ် နန်းစဉ်သုံးစားတစ်လက်ကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ထိုစဉ်က ထိုစားတွင်ရှိနေသော ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ လွန်စွာမှ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှလေ၏။

အခြားတော့မဟုတ်။ ထိုစားကိုရရှိသော နံရံပေါ်တွင် စာကြောင်းများ ထွင်းထုထားလေ၏။ ထိုစားကိုတွေ့ရှိသောသူမှာ မူလစားပိုင်ရှင်ဖြစ်သူအတွက် ရည်စူးပြီး တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူဆူတွင် သွားရှောက်လှူဒါန်းပေးရန် တောင်းဆိုထွင်းထုထားသော စာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစားကို ရရှိသောအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန် တို့၏ အလစ်အငိုက် ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်ခြင်းကို လိုက်ဂူအတွင်း ခံလိုက်ရ သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အုပ်စုနှစ်စုခွဲကာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို ပြန်လည် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုတစ်စု သည် ထိုဖက်ဆစ်ဂျပန်များအား တိုက်ခိုက်ခုခံပြီး ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကပွိယသီလ ဦးစီးသော အုပ်စုကိုတော့ အင်းဝခေတ် နန်းစဉ်သုံးစား တစ်လက်ကို ယူဆောင်စေပြီး လိုက်ဂူအတွင်းပိုင်း လူတစ်ကိုယ်ဝင် အပေါက်မှ လွတ်မြောက်ရှောင်တိမ်းစေခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်ဦးစီးသော အုပ်စုကတော့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို ခုခံ တိုက်ခိုက်ရင်း ထိုလူတစ်ကိုယ်ဝင်အပေါက်မှ တဖြည်းဖြည်းထုတ်ခွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

သို့ဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ တစ်ယောက်မကျန် မြန်မာပြည်
မြေပေါ်မှပြေးရပြီး စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ ထိုဓားကိုယူဆောင်ပြီး
သိမ်းဆည်းထားသော မိတ်ဆွေကြီး ကပ္ပိယသီလထံ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်
သွားရောက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ကပ္ပိယသီလထံရောက်တော့ ထိုဓားကို ၎င်းနှင့်
ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ကျွန်ုပ်တို့ တော်လှန်ရေးတပ်တွင် ယုံကြည်
အားထားစိတ်ချဆုံး သွေးသောက်ရဲဘော် သခင်မြင့်စိုးထံ၌ ထိုအချိန်
ကတည်းက တစ်ပါးတည်းယူဆောင်စေကာ သိမ်ဆည်းထားခိုင်း
ခဲ့ကြောင်း သိရသဖြင့် သခင်မြစ်စိုးရှိရာ ရမည်းသင်းသို့ ကျွန်ုပ်ခရီးဆက်
ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ရမည်းသင်းရောက်တော့ သခင်မြင့်စိုး သိမ်းဆည်းထားသော
ထိုဓားကို ယူဆောင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာသို့ ချက်ချင်းကြုံရာကားဖြင့်
ပြန်လည်လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ချင်တော့ တောင်ငူမြို့
အဝင် သချိုင်းကုန်း(သုဿန်)နှင့် မနီးမဝေး၌ ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါ
လာသောကားမှာ စက်ချိုယွင်းသွားသဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင် တစ်ညအိပ်
ကြရတော့သည်။

ထိုညက အခြားခရီးသည်များ ကြုံရာကားများကို စောင့်ပြီး
လိုက်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ခရီးဆက်ထိုက်ကြုံရသဖြင့်
အတော်လေးပင်ပန်းကာ ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ တောင်ငူမြို့ရှိ ကျွန်ုပ်၏
အဒေါ်တစ်ဦးထံသို့ ဝင်ရောက်နားခိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိုးလင်းမှ အခေါ်ဖြစ်သူအိမ်သို့ သွားရောက်နားခိုရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုညကတော့ တောင်ငူမြို့အဝင် သုဿန်ဇရပ်တစ်ခုမှာပင် စတည်းချခဲ့လေတော့သည်။

ညသည် လပြည့်ညဖြစ်သဖြင့် လောကတစ်ခုလုံး အလင်း ရောင်များဖြင့် ရှင်းသန့်ကြည်လင်လှလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ ထိုဝန်းကျင်ကား သုဿန်မြေဖြစ်နေသဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံလူ အိပ်ဇို့ မပြောနှင့် အနားကပင် ဖြတ်သွားဝံ့ကြမည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်အတွက် ကတော့မူ ထိုကိစ္စမျိုး ထိုအတွေ့အကြုံများသည် သိပ်ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ မဟုတ်သလို ကြောက်လန့်မနေဝံ့စရာများလည်း မဖြစ်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ထိုကဲ့သို့ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး သုဿန် ဇရပ်ပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း အိပ်စက်အနားယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်ုပ် ခရီးပန်းထားခြင်းကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားကာ အတန်ကြာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နံဘေးတွင် လူတစ်ယောက်၏ ပီပီသသ အော်ခေါ်နေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် လန့်နိုးကာ အိပ်ရာမှ ချက်ချင်းထကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်ုပ်နှင့်မနီးမဝေးတွင် လူတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်လိုလို လိပ်ပြာတစ်ကောင်လိုလို အရာတစ်ခုကို မသည်းမကွဲ တွေ့ရှိလိုက်ရလေ၏။

ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်ုပ် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားမိသည်။ သို့ရာတွင် မပီပိုးတဝါး ထိုသဏ္ဍာန်အရိပ်၏ တောင်းဆိုအသံနားခံ လာသော စကားများကြောင့် ကျွန်ုပ် နဂိုမူလအတိုင်း ဖင်ဖြစ်ကာ ၎င်း၏စကားတို့ကို အောက်ပါအတိုင်း နားထောင်ခဲ့တော့သည်။

“ကျွန်တော်ကို ကူညီပေးပါမိတ်ဆွေရယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အတော်လေး ဒုက္ခရောက် နေလို့ပါ။ မိတ်ဆွေမကူညီရင် ကျွန်တော်ဘဝတော့ ဒီတစ်သက်ဆုံးပါပြီ”

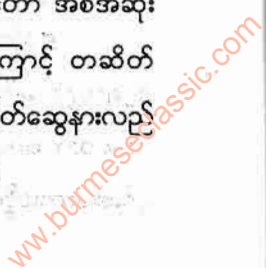
ထူးဆန်းသော ထိုပုံရိပ်ထံမှ စကားများကြောင့် ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားမိသလို ၎င်းအတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းမှာ တခြားတော့မဟုတ်။ ၎င်းသည် ငိုသံစွက်၍ တောင်းဆိုနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကို ဘာကူညီပေးရမှာလဲ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ အကူအညီ ကျုပ်တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီပေးပါ့မယ်။ ကဲ. . ပြော ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီပေးရမလဲဆိုတာ”

“ဒီလိုပါမိတ်ဆွေ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အခုမိတ်ဆွေမြင်ရတဲ့ အတိုင်း ပုံရိပ်မပီမသဖြစ်နေတဲ့ ဝိညာဉ်လောကသားတစ်ဦးပါ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ အခြားဝိညာဉ်လောကသားတွေလို မဟုတ်ဘဲ တွယ်ရာမှီခိုရာမဲ့ ဘဝရောက်နေရပါတယ်”

ထိုပုံရိပ်က စကားကို ခေတ္တဖြတ်လိုက်ပြီ အသံထွက် ငိုရှိုက်လေသည်။ ပြီးမှ စကားကို ပြန်ဆက်၏။

“အခုလို ပုံစံဘဝမျိုးရောက်ရတာကို ကျွန်တော် အစအဆုံး ရှင်းပြမှ မိတ်ဆွေသဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် တဆိတ် သည်းခံပြီးတော့ နားထောင်ပေးပါ။ အဲဒီလိုမှလည်း မိတ်ဆွေနားလည် သဘောပေါက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးလို့ရမှာပေါ့။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အစက ပြန်ပြောရရင် ဒီလိုပါမိတ်ဆွေ ကျွန်တော်ဟာ သမ္မာအာဇီဝကျကျ ခွန်အားနဲ့ဝမ်းကြောင်းတဲ့ ပန်းရံဆရာ တစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အသက်လောက်မက မြတ်နိုးရတဲ့ ဇနီး တစ်ယောက်လည်းရှိပါတယ်”

တစ်နေ့မှာပေါ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်ဟာ နေပူမိုးရွာ မရှောင် အလုပ်ပင်ပန်း ဖိစီးထားတဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် အပြင်းဖျားပြီး နှစ်ရက်နဲ့ တစ်ညတိတိ သတိလစ်မေ့မောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကနေ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ဟာ အပြင်လောကကို ခေတ္တရောက်ရှိခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ဟာ ဆွေမျိုး သားချင်းတွေဆီ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေဆီ အားလုံးပျံ့နှံ့ အလည်ရောက်ရှိခဲ့လို့ပေါ့”

“အဲဒီလိုနဲ့ လွင့်မျောနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ဟာ နှစ်ရက်နဲ့ တစ်ညပြည့်ဖို့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်မူလခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်ရောက်ဖို့ ပြန်သွားချိန်မှာပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံး ကပြောင်းကပြန်ကို ဖြစ်သွား ရတော့တာပါပဲ မိတ်ဆွေရယ်” ဟုပြောပြီး ထိုပုံရိပ်က ရှိုက်ကြီးတင် ဝင်ပြန်လေတော့၏။ အတန်ကြာမှ စကားကို ဆက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို တခြား ဝိညာဉ်တစ်ဦးက ဝင်ရောက်ပြီး ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အသက်ရှင် နေထိုင်နေလို့ပါပဲခင်ဗျား။ မိတ်ဆွေပဲ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို တခြားဝိညာဉ်တစ်ဦး အစားထိုး ဝင်သွားရတဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ သုံးရှုံးမှုမျိုး ရှိဦးတော့မလား”

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အစားထိုးဝင်သွားတဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အတတ်ပညာနဲ့ ဂူသွင်းပေးခဲ့တဲ့လူဗျ။ ဒီလူဟာ လူ့ဘဝမှာတုန်းက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး။ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်နဲ့ အင်မတန်ဆိုးတေမိုက်မဲတဲ့လူ။ အခုတော့ ကြည့်စမ်း ဒီလူဟာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝိညာဉ်အစားထိုး ဝင်ရောက်ပြီး ကျွန်တော့်အသက်မက မြတ်နိုးလှတဲ့ဇနီးကိုပါ အပိုင် သိမ်းရက်လေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဇနီးကတော့ ဒီအကြောင်းကို လုံးဝသိရှာပုံမပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော့် အမှတ်အထင်နဲ့ပဲ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒီထက်ဆိုးရွားလှတဲ့အဖြစ်က ဒီလူယုတ်မာကြောင့် အခု ကျွန်တော့် ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဗျ။ တော်တော်ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့လူဗျ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ရင်နာလို့မဆုံးပါဘူး မိတ်ဆွေရယ်”

ထိုပုံရိပ်က မောသွားဟန်နှင့် စကားကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး စိတ်မကောင်းဖွယ် ငိုပြန်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အတော်ကလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ကြားရသောစကားနှင့် ကြုံရသောအဖြစ်အပျက်က တကယ်ကို မယုံကြည်နိုင်စရာလည်း ကောင်းလှပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် မျက်မှောက်ကြားရ ကြုံရသည့်အဖြစ်အပျက်မို့ မယုံကြည်၍လည်း မရတော့ချေ။ ပြီးတော့ ဘုရား၊ ရဟန်းများ ဟောကြားထားသော တရားဒေသနာတော် အများအပြားတွင် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကျင်လည် ကုန်သော သတ္တဝါများစွာတို့အနက် ဝိညာဉ်လောကသားများ ကျင်လည် ရာသည် အင်မတန်မှ ဆန်းပြားနက်နဲလှသည်ဟူ၍ ရှိပေရာ ထိုကဲ့သို့ ကြုံရသော ဖြစ်ရပ်မျိုးမှာ တကယ်ပင်မှန်ပေလိမ့်မည်။

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

ထိုပုံရိပ်က ငိုရှိုက်နေရင်းတန်းလန်းမှ ဆက်လက်ပြောလာ ပြန်တော့၏။

“ဒါနဲ့ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလူ ညဘက်အိပ်တဲ့အချိန်မှာ အိမ်မက်အမျိုးမျိုးပေးပြီး နေရာဖယ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောထွက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးဗျာ။ သူဒီနေရာကနေ မဖယ်ပေးပါရစေနဲ့တဲ့။ မကြာခင် အချိန်မှာ သူရင်သွေးလေးကလည်း လူ့လောကထဲရောက်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်သလိုချစ်သတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သာယာချမ်းမြေ့နေတဲ့ သူတို့မိသားစုဘဝကလေးကို မဖျက်ဆီးဖို့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ငိုပြီး ပြန်တောင်းပန်တယ်ဗျာ။ မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့် ပါဦး။ ဒီလိုစကားမျိုးကို ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကိုပြောရမှာ။ သူ့သာ ကျွန်တော့်နေရာကိုလုတဲ့လူ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ပုံစံမပီတွယ်ရာမဲ့ ဝိညာဉ်ဘဝကို ရောက်နေရာတာ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်ဆင်းရဲသောက ကြုံရပြီး ကြုံရာမရတဲ့အဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဉ်လောကသားတွေနဲ့ အမြဲထိတွေ့ဆက်ဆံမြင်နိုင်တဲ့ သင်္ချိုင်းစောင့်ဘိုးဘိုးတစ်ဦးထံမှာ ဒီအကြောင်းကိစ္စအကုန် ဖွင့်ပြောအကြံတောင်းတဲ့အခါမှာ အဲဒီလူရဲ့ အုပ်ဂူကိုဖြိုလိုက်ရင် အဲဒီလူရဲ့ဝိညာဉ် အပြင်ကိုပြန်ရောက်ပြီး ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ် ပြန်ဝင်နိုင်မယ်လို့တော့ပြောတယ်။ အဲဒီ လူရဲ့အုပ်ဂူကို ရိုးရိုးသာမန်ပစ္စည်းနဲ့ ဖြိုဖျက်လို့မရဘဲ ဘုန်းတန်ခိုးရှိတဲ့ လူတွေကိုင်ဆောင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့ ဖြိုဖျက်မှ ဒီလူရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ

ပြန်ထွက်နိုင်မှာတဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝကို ကယ်တင်နိုင်မယ့်လူ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စောင့်မျှော်ရင်း အခုလို မိတ်ဆွေမမျှော်လင့်ဘဲ ရောက် လာပြီး မိတ်ဆွေထံမှာပါလာတဲ့ ဓားတစ်လက်ဟာ ဘုန်းတန်ခိုးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုင်ဆောင်တဲ့ ဓားဖြစ်မှန်း ကျွန်တော်သိလိုက်ရတဲ့အတွက် မိတ်ဆွေထံမှာ အခုလို အကူအညီတောင်းရတာပါ” ဟု ရှင်းပြလာသော ထိုပုံရိပ်စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်ဇာတ်ရည်လည် နားလည်သဘော ပေါက်သွားပြီး ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့၏။

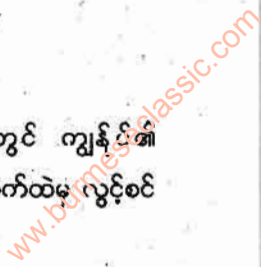
“ဒီကိစ္စဆို ဘာမှမပူပါနဲ့။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကူညီပါ့မယ်။ ကဲ ကျုပ်ဒီဓားနဲ့ ဖြိုဖျက်ပေးရမယ့် အုပ်ဂူကိုသာပြပေတော့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ထိုပုံရိပ်သည် လွန်စွာဝမ်းပန်းတသာဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်အား အကြိမ်ကြိမ် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောရင်း ထိုင်ရှိခိုးလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက် သွားခဲ့၏။ အတန်ကြာ လျှောက်လှမ်းပြီးသောအခါ အနည်းငယ် ဟောင်းစပြုနေသော အုတ်ဂူတစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ၎င်းက “အဲဒီအုတ်ဂူပဲမိတ်ဆွေ” ဟု ညွှန်ပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းပြောထားသည့်အတိုင်း အုတ်ဂူခေါင်းပိုင်းမှစ၍ အရင်ဖြိုချရန် အတွက် ဓားကို လက်မှကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အားကုန်ခုတ်ချ လိုက်လေတော့၏။

“ချင်”

“ချလွင်”

အုတ်ဂူနှင့်ဓား ထိခတ်လိုက်သံအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဓားသည်လည်း အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် လက်ထဲမှ လွင့်စင်

ဆန်းကြယ်ထူခြား ဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းများ

ပျောက်ကွယ်သွားရလေတော့သည်။ မည်သည့်နေရာမျှ အစရာ၍ မရတော့ချေ။ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းလှပေ၏တကား။

“ဟင် . . . ဒါဆိုမောင်ထိပ်သီး ကြုံတွေ့ မြင်မက်ရတဲ့ အိမ်မက် ဟာ အတော်ကိုထူးဆန်းတာပါလား။”

“ဟုတ်တယ်ဦးလေး။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလောက်ထူးဆန်း အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့အိပ်မက်မျိုး တစ်ခါမှမကြုံဖူးတာမို့ ကျုပ်ကိုယ် တိုင်တောင် အဲဒီကိစ္စအတွက် ယနေ့အချိန်အထိ ပြန်အမှတ်ရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတုန်းပဲဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ထိုကိစ္စကိုကြုံတွေ့ ပြီး ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်၏ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးသီရိအား အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ဒါနဲ့နေစစ်ပါဦး။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အဲဒီဓားကို မောင်ထိပ်သီး လုံးဝရှာမတွေ့တော့ဘူးလား။ ပြီးတော့ ကိုယ်ဓားဝင်ထားတဲ့ဝိညာဉ် မိသားစု အဖြစ်အပျက်ကရော အပြင်မှာတကယ်ပဲတွေ့သလား” ဟု မေးလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သက်ပြင်းရှည်လျားစွာ ချလိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်ဦးလေး။ ကျွန်တော် အဲဒီတောင်ငူမြို့ အဝင် သုဿန်ရေပေါ်မှာ အိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက် ထဲက အဖြစ်အပျက်အတိုင်းမက်ပြီး အိပ်မက်က လန့်နိုးလာတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီဓား လက်ထဲမှာလုံးဝမရှိတော့ဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲက ဝိညာဉ်မိသားစု အဖြစ်အပျက်ကတော့ အပြင်မှာ တကယ်ရှိသလား။ မရှိသလားဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ အတင်းပြောလို့ မရခဲ့ဘူး။ ကျုပ်ခုနပြောသလို စိတ်မကောင်းတာက ပစ်အတွင်းမှာ

ကျုပ်တို့လိုက်ဂူထဲက မမျှော်လင့်ဘဲရခဲ့တဲ့ဓား။ အဲဒီဓားရဲ့ မူလပိုင်ရှင် ဆန္ဒအတိုင်း မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျုပ်လုံးဝ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ ဦးလေး” ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်လေတော့သတည်း။

ဝန်ခံချက် ။ ။ စိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်ကို အခြေခံ၍ ရေးဖွဲ့ပါသည်။